

paa, om det ikke var gavnligt at foretage nogen Forandring deri. Det ærede Medlem fra Frederikshavn (Vogelius) kom ved at tale om Redningsvæsenet til at nævne, at der burde lægges et Fyr paa Væssø, og at der burde gjøres andre Foranstaltninger i denne Retning. Fyrvæsenet staaer desværre, saaledes som Forholdene nu ere ordnede, ikke i Forbindelse med Redningsvæsenet. Jeg tror, at det vilde være heldigt for Redningsvæsenet, om man, som Tilfældet er i Sverige, slog det sammen med Lods-, Fyr- og Vagervæsenet, saaledes at disse 3 Institutioner kom ind under samme Administration. Nu staaer Fyr-, Vager- og Lods-væsenet under Marineministeriet, hvorimod Redningsvæsenet forterer under den høitærede Indenrigsminister. Det vilde vist være hensigtsmæssigt at slaa disse sammen under een nautisk Administration, saaledes at den ene Institution kunde komme til at hjælpe paa den anden. Det har tidligere været mit Ideal, at man skulde søge at faae Redningsvæsenet ind under en privat Bestyrelse og gjort til en privat Institution, idet jeg ikke tvivlede om, at mange velstaaende Mænd vilde gjøre ikke ringe Offre for Redningsvæsenet, saaledes som det jo sker i England, hvor det er en rent privat Institution, der bestaar ved private Midler; men man kan ikke vente, at Private skulde ville yde Hjælp til Redningsvæsenet, saa længe det er en Regjerings-Institution. Oprindeligt var det en privat Institution, men denne voxede saa hurtig de Private over Hovedet, at Regjeringen blev nødt til at overtage den. Jeg ser nok de store Vanskeligheder, som ere forbundne med, at det gaar over til Private, og jeg har i Tidens Løb maattet opgive denne Tanke. Derimod tror jeg nu, som sagt, at man maa rette Opmærksomheden paa at forene de nævnte Institutioner saaledes, at den ene vil kunne hjælpe paa den anden, og jeg tillader mig at henstille dette til den høie Regjerings nye Overveielse, for saa vidt den maatte finde Anledning dertil.

Sagd: Det ærede Medlem for Frederikshavn (Vogelius) kunde have sparet sin Protest imod, hvad han kaldte min almindelige Karakteristik af Redningsbaadsmandskabet, da det slet ikke var nogen almindelig Karakteristik heraf, som jeg gav, men derimod af, hvad der — som jeg utrykkelig betegnede — havde fundet Sted i mange Tilfælde. Jeg siger, at naar der kan paavises eet Tilfælde, hvor Redningsmandskabet har forsømt sin Pligt, og hvorved en Skibsbesætning er gaaet under, da er dette allerede for meget. Skjøndt jeg ikke har med Sagen at gjøre og kun er Sagtager, har jeg dog allerede indenfor min personlige Erfaring haat tre Tilfælde, hvor Redningsbaadsmandskabet har vægret sig ved at opfylde sin Pligt. Et af disse Tilfælde var ved Strandingen af Dampskibet „Arctic“, hvor Chefen for Redningsvæsenet selv var tilstede og opfordrede Redningsbaadsmandskabet til at opfylde sin Pligt,

men hvor den Dagen iforveien reddede norske Styrmand, Andersen Steen, stillede sig i Spidsen for Frivillige og Bønderkarle fra Harboøre, da Redningsvæsenets eget Mandskab i deres egen høie Chefs Nærværelse ikke vilde foretage Noget. Jeg spørger: er det at opfylde sin Pligt? Det kan ikke hjælpe, at vi af Ollebødsmodighed ere beredvillige til at kaste et undskyldende Slør over Pligtforsømmelser, thi naar vi fordre Tillid til dem, der ere i Statens Tjeneste i hvilken som helst Retning, skulle vi ogsaa være beredvillige til at paatale det, hvor Tilliden ikke er paa sin rette Plads, og her er den ikke altid paa rette Plads. Der forekom ogsaa vistnok i det samme Nabolag et andet lignende Tilfælde, som jeg ikke var tilstede ved, men som Aviserne have forklaret tilstrækkeligt. Der stete her det Samme som ved Strandingen af „Arctic“, idet Baaden blev bemanded med Frivillige. Ved det 4. Mil fra mit Hjem nævnte Tilfælde, erklærede alle de Spænd, jeg talte med, at, naar der havde været en kraftig og myndig Chef og en vel disciplineret Tropp, vilde der ikke have været Noget veien for at frelse Mandskabet. Det forekommer mig, at naar man indenfor sin personlige Erfaring har saadanne Vidnesbyrd, maa man paatale det, for at slige Utilbørligheder kunne blive afhjulpne.

Indenrigsministeren: Naar den ærede sidste Taler nævnte aldeles bestemte Tilfælde, saa er der vistnok Intet at sige imod, at han fremdrog dem her, men jeg tilstaaer, at det ogsaa forekom mig, at de Bemærkninger, som han fremsøgte, da han første Gang havde Ordet, vare noget almindeligere, end jeg finder kunde være passende overfor Redningsvæsenet; thi lad være, at der kan indtræffe saadanne Tilfælde, som dem, det ærede Medlem nævnte, saa tror jeg dog, man paa den anden Side maa erkende, at der ved de fleste Leiligheder udvises en Dgthighed og stor Dristighed, som man kun kan paastjønne. Jeg veed ikke, om det sidste Tilfælde, som det ærede Medlem omtalte, var det, som passerede ved Borupør (Sagd: Jo!). Meget vel, det ærede Medlem vil da have set, at Administrationen ikke forholdt sig ligegyldig overfor dette Spørgsmaal, men at man afstedigede saavel Salubelen af Mandskabet som den Formand, der havde været tilstede ved Strandingen. Der er ingen Tvivl om, at det var ønskeligt og bedst til enhver Tid at kunne disponere over en Mand med saadanne Egenskaber,

Rettelser.

Ep. 459, Lin. 16 f. o.: „faste“ læs: „fastlønede.“
— 471, Lin. 22 f. o.: „Inklatorer“ læs: „Kura-
torer.“